

1999

Cazimir Maximillian

1999

BRAVE NEW BOOKS

*Opgedragen aan (Juf) Rik Leenders
1952-2024*

Eerste druk: juli 2024

Copyright © 2024 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789465019697

Except You
You were talking about the end of the world

Until The End of the World
U2 – Achtung Baby
1991

Januari

Riag(g)

De kerstvakantie is net voorbij.

Dat betekent dus: je hebt twee weken vrij gehad. Op zondag haal je de kerstballen en de sierverlichting van de kerstboom af. De kerstboom zet je vervolgens aan de weg om op te laten halen.

Maar die eerste dinsdag van het jaar, terwijl iedereen op school zit, heb ik vrij.

Uitslapen zit er niet in. Mijn moeder maakt me op dezelfde tijd wakker als op een gewone schooldag.

Buiten is het nog donker en in mijn slaapkamer is het koud.

Ik stap uit mijn bed en ik heb mezelf beloofd dat het bed altijd in deze positie blijft staan.

Ik merk dat het vroeg opstaan minder moeilijk is dan als het een dag is dat ik naar school moet.

Nadat ik me heb omgekleed loop ik het licht in de gang tegemoet en ga ik met een aardige snelheid van de trap.

In de keuken zit mijn moeder aan de koffie en mijn vader is al inmiddels naar zijn werk.

Over mijn ouders ga ik het later nog hebben.

De kamer ligt er nog donker bij.

Mijn moeder vindt het niet goed als ik 's ochtends al voor de televisie zit. Ik vind dat raar, maar ik accepteer het maar.

Want al mijn leeftijdsgenoten zitten 's ochtends al voor de televisie.

Zelfs Jenthe.

Dan kijken ze Fox Kids of Cartoon Network.

Maar daar is geen discussie over mogelijk.

Deze ochtend lijkt het zo te zijn dat ik mijn moeder helemaal niks moet vragen.

Het enge licht dat brandt is de keukenlamp boven de tafel.

Op deze tafel ligt een zak brood, waarbij enkel sneden als geblokkeerde dominostenen een begin lijken willen te maken. Mijn moeder eet altijd appelstroop op haar brood. Ik ga vaak voor de chocoladepasta. Maar dan wel die met die bruin en witte kleuren. En je zal ook schrikken. Ik ben acht jaar en ik drink koffie.

Daar gaan we dan.

We laten het huis in het donker achter en lopen naar de bushalte.

Het is stil en verlaten op de weg door het dorp.

Achter sommige ramen zie ik de televisieschermen flikkeren en achter andere ramen is het donker.

Iedereen gaat naar school of is op het werk.

En ik ga met mijn moeder naar Den Helder.

Ondertussen lijkt het lichter te worden en verschijnen de koplampen van de bus al in de verte.

In de bus zitten is al zo fijn. Denkend aan waar je straks mee thuis gaat komen. Hoe gul is mijn moeder vandaag?

Maar ze lijkt nog altijd stil te blijven en ik voel dat ze niet echt aanspreekbaar is. Ook al doet ze haar best.

Ze laat de strippenkaarten drukken en we zoeken een plek uit.

De bus komt in beweging en gaat de resterende haltes van het dorp af.

Pas bij het parkeerplein van de supermarkt realiseer ik me dat de lantaarnpalen inmiddels zijn uitgeschakeld en na nog twee haltes rijdt de bus het dorp uit.

Het dorp heet Hippolytushoef.

Er zijn hier rare dingen gebeurd.

Heel kort geleden nog.

Als de bus over de Korte Afsluitdijk rijdt, lijkt het al sneller

licht te worden. Alsof het donker nooit heeft bestaan.
Ik bedenk hoe al die eikels in mijn klas en op mijn school het nu zouden doen.

Want ik ga lekker naar Den Helder.

Nadat de bus een stuk heeft gereden, komen de eerste verschijnselen van de stad al in het zicht.

De grote brug boven het kanaal. Daar verderop zie je de ophaalbrug van het spoor van Den Helder naar Anna Paulowna naar de betere plekken in Nederland.

Bij de grote bocht op het Kooypunt zie ik hoe het vuur uit de schoorsteenpijpen van die ene gasfabriek komen.

Natuurlijk moet de MC Donalds op het kruispunt opvallen.

Mijn ouders hebben iets tegen dit soort tenten.

De bus arriveert Den Helder. Dat ik nog even langer moet wachten op het winkelen in de stad heb ik er wel voor over.

Alles beter dan op school zitten.

Bij het station stappen we uit en ik volg mijn moeder.

Zij weet immers waar we moeten zijn.

Maar ze lijkt nog altijd niet echt in de stemming te zijn om het over de dingen te hebben die na het bezoek zouden gaan gebeuren.

De plek waar we moeten zijn ligt niet ver van het station af.

Eenmaal binnen krijg ik zo'n gevoel alsof ik hier al honderden keren eerder ben geweest. Al zou het op vele verschillende plaatsen moeten zijn; de gangen, de vloer, de TL-buizen en dan voornamelijk zo'n toonbank met zo'n aardige mevrouw erachter zijn vrijwel altijd hetzelfde.

En ik ben de enige op school die op dit soort plekken terecht komt. Of iets zegt mij dat ik veel vaker op dit soort plekken ben geweest. Ik weet het niet.

Nadat we zijn aangemeld, krijg ik weer dat deja vu gevoel.

Weer zo'n wachtruimte, met zo'n blokjesringbaan en enkele speelgoedstukken als iets wat het wachten aangenamer maakt. Ook zijn er boekjes, maar daar ben ik al wat te oud voor. Ik ben acht jaar en geen drie of vier meer. Ik ben een grote jongen.

We zijn de enigen in deze wachtkamer; natuurlijk omdat iedereen nu op school zit.

De deur gaat open.

Een man van in de veertig of vijftig, grijs haar, een kaal voorhoofd en een bril steekt zijn kop naar binnen.

'Thurston van der Meer?'

Mijn moeder gaat niet mee.

Vreemd. Ik ben niet eens bang of voel spanning. Daar waar ik altijd denk dat ik mijn moeder nodig heb.

Maar bij de dokter is dat ook niet altijd zo. Maar ik heb het gevoel dat deze meneer geen dokter is.

Ik beland in een kamertje en ik mag op een stoel gaan zitten, terwijl deze meneer blijft staan en mij een hand drukt.

Het lijkt me eigenlijk best een aardige meneer. Maar meestal zijn dit soort types heel aardig.

Hij blijft echter gewoon staan, terwijl hij in zijn hand zo'n blocnote vast houdt en met de pen klaarstaat.

Hij stelt vragen aan me. Vragen die langs me heen lijken te gaan omdat ik opnieuw een déjà vu-gevoel krijg.

Sinds ik op school zit krijg ik altijd van die vragen en lijk ik me vrij te voelen om het weer eens over leuke dingen te hebben.

'Heb je vrienden op school, of in het dorp.'

'Ik heb alleen maar Jenthe.'

'Mmmh, en zit Jenthe bij jou op school?'

'Nee. Op de Marske.'

'En wat brengt jullie samen?'

'Ze is de enige die mij niet pest of in de steek laat.'
Hij krabbelt wat op zijn schrift.
'En ik haar ook niet. We zijn bijna als twee buitenaardse wezens.'
'Hmmm...'
Hij krabbelt weer wat.
'En heb je hobby's... En deel je die ook met haar?'
'We ontdekken muziek. Jenthe is meer van de ruige dingetjes, en ik ben... ja... van de iets... minder ruig.'
'Ahzo...'
'En ze is ook veel sterker dan ik.'
'Hoe bedoel je?'
'Ze durven haar niet te pesten. En ze is een jaar ouder.'
'Beschermt ze je?'
'Ja, dat is eigenlijk wel waar.'
'En kijken jullie ook af in hobby's?'
'Wat bedoel je?'
'Nou, waarin verschillen jullie van elkaar?'
'Zij skate, en dat kan ik niet. Zij is daarnaast ook nooit bang voor iets of iemand. Verder zijn haar ouders gescheiden terwijl de mijne dat niet zijn. Ze tekent en schildert veel, terwijl ik vaker lees.'
'Wat lees je?'
'Kippenvelboeken of Paul van Loon. Ik heb een hele boekenkast. Bij Kippenvel is het zo dat als de titel in het groen geschreven is geschikt is voor acht jaar en ouder. Maar ik lees ook al de boeken met de rode letters. En die zijn voor tien jaar en ouder.'
'Dus je houdt van griezelboeken... en zij niet?'
'Zij houdt meer van films. Maar we houden wel allebei van Cartoon Network.'
'Je zegt dus dat je verder geen vrienden hebt, en dat je gepest

wordt?'

'Ja. Vooral door Frank en Daan. Zij zijn echt heel erg. En Ramon en John ook. Maar vorig jaar was het wel zo grappig op de kermis. Toen was er een opa van ene Cees, die gaf die Ramon toch een schop onder zijn kont. Ging hij helemaal zo lopen...'

Ik ga van mijn plaats om kaarsrecht te staan met mijn handen op mijn billen. Het desbetreffende geluid dat Ramon erbij gemaakt had makend.

'Oh... oh... zo...'

'Maar die Cees... En ja... die was vorig jaar na de herfstvakantie ineens verdwenen en de juffen zeggen dat hij aan de andere kant van het land zit.'

'Cees was wel een vriend van je?'

'Tsja, heel eventjes. Totdat hij weg was. En hij was niet de enige in Hippolytushoef. Ken je dat ene... dat ene bericht van de Politie die dan altijd na het Journaal komt? Het heeft altijd zo'n eng muziekje...'

'Mmmh, mmmh.'

'Die vertelden dat er nog iemand uit Hippolytushoef was verdwenen. Maar dat is nog niet zo eng als de spoken en monsters uit Kippenvel. Al vind ik dat muziekje van die politiebericht wel heel eng.'

Hij krabbelt.

'Maar ik vind het ook verdrietig. Zomaar ineens weg. Terwijl je vader, je moeder, opa en oma enzovoort niet weten waar je bent. Ik ben ook altijd bang dat mijn moeder een ongeluk krijgt als ze iets te laat thuis komt... en dat er straks iets ergs gaat gebeuren, daar ben ik ook bang voor.'

'Wat voor ergs zou er dan gaan gebeuren?'

'Nouja... Het is toch straks 2000?'

Naar de stad

Het zit erop. Dus we kunnen nu eindelijk naar de stad. We verlaten het gebouw en ik kijk op tegen die grijze watertoren. Het is bewolkt, maar dat is het wel vaker. Wel mag het weer eens warmer worden.

Het is een hele andere dagje stad dan gewoonlijk, maar dat maakt ook niks uit. Want ik ga naar de stad in plaats van naar school.

Mijn moeder is nog steeds kortaf. Maar ook dat maakt nogmaals niet uit.

Als eerste lopen we door de kroonpassage. Een overdekt binnenwinkelcentrum. Nee, mijn moeder lijkt nog altijd niet in de stemming te zijn om teveel vragen te beantwoorden.

Ze vind het allemaal goed zo. Bijvoorbeeld als ik even naar de Free Record Shop wil om cd's te kijken.

Waren alle cd's in de winkels maar van mij. Mijn ouders kopen niet zomaar cd's voor me. Behalve op echte speciale momenten of als ze het voor zichzelf doen. Maar gelukkig vind ik de muzieksmaak van mijn ouders ook goed te doen.

'We gaan niks kopen hoor...'

Zie je wel?

We verlaten de winkel en gaan naar de V&D. Ook daar mag ik in de kelder tussen de cd's snuffelen en bekijk ik ook de 16+ films.

Mijn moeder wil naar boven. Het is zo saai en vervelend om weer eens tussen de kleding te moeten zitten. Vooral als er ook geen ontsnappen aan is en mijn moeder perse wilt dat ik enkele kledingstukken moet gaan passen... Omdat ik weer eens nieuwe kleding moet hebben.

Kleding is saai. Behalve als er T-shirts zijn waar vlaggen op staan. Of namen van steden of landen.

Als je geluk hebt zie je wel eens steden als Tokyo, New York of Londen op de front staan. Dan voel ik me stoer als ik het op school draag. Het voelt bijna alsof je er dan zelf bent geweest of dat je tenminste kan bevestigen dat je enkele hoofdsteden kent.

Ik ben blij als de keuze eindelijk gemaakt is en mijn moeder afrekent. Vervolgens lopen we naar de restauratie. Een sjieke gelegenheid, waarbij we vrijwel altijd in die toren aan de rand van dit gebouw plaatsnemen.

De saucijzenbroodjes zijn hier ook fantastisch. Ik kies er altijd één als ik hier met mijn moeder ben.

Daarnaast neem ik altijd een beker cola.

In de restauratietoren aan het gebouw kijk ik uit over de straat, met in de verte die grijze watertoren.

Nee, het is niet zo erg hoor, dat mijn moeder niet spraakzaam is.

We zijn nog door de winkelstraat gegaan. Deze straat is overdekt met van die kunststoffen overkappingen.

Ik mocht zowel de Bart Smit als de Intertoys bekijken.

Ik heb toch eigenlijk liever de Bart Smit. De Bart Smit is groter en heeft veel meer. De speelgoedwinkels hebben vele artikelen die ik geregeld op de tv-reclames zie. Vaak met zo'n gierende elektrische gitaar die opspeelt als er wordt gezegd "Nu bij Bart Smit..."

Een op afstand bestuurbare auto. 110 gulden spaar ik nooit bij elkaar. Of wat te denken van die vele varianten Super Soakers. Of die hele werelden die je van Playmobil of Lego kan bouwen. Alsof het een hele speelfilm is.

Grote prijzen die mijn moeder niet zo snel zou willen betalen.

Wat te denken van die Nintendo's en Playstations? En de Gameboys?

Hebben mijn klasgenoten dan toch betere ouders? Zij krijgen het allemaal wel. Het lijkt alsof dat normaal zou moeten zijn.

Thuis

Ik vraag me wel eens af wat mijn vader ervan vindt dat hij de hele tijd moet werken, terwijl ik met mijn moeder leuke dingen doe.

Dit gebeurt namelijk wel heel vaak.

De dagjes weg, de zomervakanties waarin ik dan samen met mijn moeder ben terwijl mijn vader gewoon door moet werken. Zou ik zo'n leven later wel aankunnen?

Heel vroeg opstaan, wel elke avond mogen opblijven omdat er dan niemand is die jou verteld hoe laat je naar bed moet gaan.

En dan werken. Pas 's avonds terugkomen en slechts een weekend voor jezelf hebben. En heel af en toe heb je vakantie. Maar geen herfstvakantie meer, geen krokusvakantie, geen meivakantie, geen zes weken zomervakantie...

Hoe moet ik zoiets later overleven?

Wel heeft mijn vader kerstvakantie. Dat is wel weer heel mooi. Maar er komen bijvoorbeeld geen Zwarte Pieten op zijn werk. Mijn vader werkt bij de scheepsbouw. Hij zit vaak op verschillende plekken in het land. Mijn moeder is lerares op een basisschool in Wieringerwerf.

Mijn vader is bijna vijfenveertig jaar en mijn moeder is zesendertig.

Mijn vader heeft dezelfde haarkleur als ik. Zwart. Maar er zijn al grijze plukken in te zien.

Daarnaast heeft hij een getrimd baardje.

Mijn moeder heeft bruin haar en een bril.

Mijn ouders zijn kenmerkend door hun brede kennis van muziek, maar ik snap er niks van waarom mijn moeder ook naar Alanis Morissette kan luisteren.

Maar we zijn weer thuis.

De aankopen bestaan slechts uit enkele kledingstukken, maar

geen cd's of Kluitman-boeken.

Ik zit met mijn ouders aan tafel en we eten hutspot.

Mijn vader en mijn moeder hebben het nu niet over mij. Ze hebben het over dingen die vaak voor grote mensen zijn.

Over het werk, over school, over ditjes en datjes.

Ik zit te denken om naar Jenthe te gaan, maar op een één of andere manier durf ik dat niet te vragen.

Een nee van hen zou haar belachelijk maken.

Je ziet haar morgenochtend toch weer? Waarom zou je nu dan gaan? En we zijn nog net naar de stad geweest. Is het wel een keer genoeg?

Na het eten gaat de televisie in de woonkamer altijd aan.

We hebben een kat; genaamd Sprotje. Ik weet dat ze achter het gordijn op de vensterbank verstopt ligt.

Mijn vader en mijn moeder nemen naast elkaar plaats op de bank terwijl ik bij de muziekinstallatie cd's afspeel. Wel met koptelefoon op dan.

Wat moet ik nou met dat saaie journaal? Zoiets komt later wel hoor.

De meeste artiesten die ik een beetje doorspoel; om naar de juiste en coole geluiden te zoeken, kent bijna niemand in dit dorp.

Om te beginnen luister ik weer eens naar Sonic Youth. Ik ben namelijk vernoemd naar de zanger.

Dat is wel iets om trots op te zijn, want Sonic Youth is hele coole muziek. Misschien klopt het niet helemaal wat ik zojuist tegen die man van Riagg had gezegd. Dat ik van rustigere muziek hou en Jenthe van ruige muziek; terwijl Sonic Youth wel behoorlijk ruig is... en ik er nota bene nog naar vernoemd ben. Ik bedoel... Het werk uit de jaren 80 is erg ruig; de laatste jaren zijn ze wel een stuk rustiger geworden.

Maar ook enger. Nummers als Little Trouble Girl en dat eerste nummer van het laatste album; met die Franse titel maken me best wel bang. Er zijn wel meerdere nummers van verschillende artiesten die me bang maken. Maar dat hou ik grotendeels voor mezelf. Behalve bij Juf Rika kan ik erover praten. De rest van de leraren kijken me; zoals het wel vaker gebeurd, met een stom gezicht aan. De leerlingen zullen me uitlachen en maandenlang ermee gaan pesten. Jenthe zal ook heel flauw gaan doen en mijn ouders geven het gebaar dat ik me niet zo aan moet stellen.

Bijvoorbeeld de albums van Tricky luister ik al helemaal niet eens. Vooral de kop van die zanger is al eng genoeg en dan moet je die stem van hem ook nog horen.

Maar mijn ouders hebben het in huis. Ik ril al als ik de ruggen van de hoes zie, met dat toch wel opbeurende Island-regenboogje bovenaan. Ik weet ook dat er op die ene met die blauwe hoes iets staat wat op een plasgat van een vrouw moet lijken en dat nummer acht van dat album (Bad Things) me helemaal deed flippen.

Ik weet nog dat ik keihard ging schreeuwen als mijn vader besloot om een van die albums op ging zetten. Ik heb mijn ouders zover weten te krijgen om ervan af te blijven.

Schreeuwen en huilen had zeker wel effect.

Ik denk dat Tricky wel de enige is die ik in zijn geheel nog niet kan beluisteren. Misschien over een paar jaar wel.

Nu probeer ik Endtroducing van DJ Shadow. Het kan nog wel eventjes voordat ik van mijn ouders naar bed moet.

Er staan een paar vet coole nummers op... maar dan waag ik het toch om het allerlaatste nummer af te laten spelen.

'It is happening Again'

In de laatste seconden hoor ik dat gegniffel.

Zorgt ervoor dat het licht in de gang een schrale troost is; hopend dat mijn ouders nou een keer naar boven komen, zodat ze veilig dichtbij zijn.

Vanuit mijn bed blijf ik mijn ogen op de open deur gericht houden en zie maar een klein stukje gang.

Wat zou er dan tevoorschijn moeten komen? Wat voor iets of iemand zouden die enge geluiden van dat laatste nummer van Endroducing kunnen creëren?

Er zijn gewoon enkele dingen die ik heb: Ik kan om de meest stomste dingen huilen of keihard lachen... maar ook zoveel angst voelen. Terwijl het maar klanken of geluiden zijn. Net zoals die ene tune van het Politiebericht.

Rare dingen in Hippolytushoef. Soms denk ik wel eens dat “raar” en “eng” eigenlijk exact dezelfde betekenis hebben, terwijl raar ook grappig kan zijn.

Maar het is best raar dat zo'n Politiebericht ineens een dorp als Hippolytushoef opnoemt. Het is toch vrijwel onmogelijk dat iedereen die verder dan Alkmaar of Hoorn woont ooit van deze omgeving heeft gehoord?

Voor mij blijven het slechts nog vragen en fantasieën.

Gelukkig, ik hoor mijn moeder al naar boven komen.

Ik kan vaak aan de voetstappen horen of het mijn vader of moeder is.

Ohja, ik slaap nog met een speen. Vraag me niet waarom, maar ik moet ervan af. Ook al weet ik dat dat heel moeilijk gaat.

Buiten mijn ouders om weet niemand dit.

's Ochtends is iedereen chagrijnig

Nu is het andere koek.

Het is donker om me heen en ik lig nog zo lekker.

'Thurston! Wakker worden!'

Ik kreun, ik vloek en ik scheld en wil me nog een keer omdraaien. Ik wil de tijd op mijn digitale wekker stil laten zetten. Is er niet ergens hier een afstandsbediening waarmee ik de hele wereld om me heen op pauze kan zetten? Als ik dan uitgeslapen ben dan wil ik wel weer op play drukken.

'Thruston!'

Mijn moeder klinkt geïrriteerder en ik hoor de voetstappen al naar boven komen.

'Jahaaaa!' roep ik.

'Ja nou... Ik kom door jou te laat op mijn werk! Dit is nou elke ochtend zo!'

Ik moet er maar uit. Hoe houdt mijn vader zoiets vol? Want hij moet er om vijf uur al uit. Ik ga dood man! Dat de Verenigde Naties niet ingrijpen!

En dan is het zo koud als je de dekens van je afslaat.

Mijn moeder is alweer naar beneden gelopen. Bijna elke ochtend is het niet gezellig. Zeker niet als het zo donker is.

Mijn ogen doen ook alles behalve dank je wel zeggen als ik het licht aandoe.

Ik verstop mijn speen in de la en kleeft me meteen om, om vervolgens met mijn suffe kop via de verlichte overloop naar de trap te lopen.

Gisteren had ik hier nog minder moeite mee. Alleen als er iets saais of erger nog... totaal niks leuks op een dag gebeurd heb ik hier last van.

School!

Het zat er weer aan te komen.

Sprotje knabbelt uit haar bakje en ik zit aan de keukentafel onder het felle tafellicht. Zoals ik al zei: mijn moeder is negen van de tien keer bokke-chagrijnig in de ochtend. Met een heel kort lontje of een soort gaswolk, waar maar slechts één vonkje bij te pas hoeft te komen om de boel te laten ontploffen.

Waarom dat zo is weet ik niet. Volgens mij zijn moeders over het algemeen gewoon zo. Maar ik krijg het gevoel alsof het lontje van mijn moeder juist de laatste maanden korter is geworden.

Maarja, het is nou eenmaal zo. Het beste is om gewoon te doen wat er gedaan moet worden. Mijn brood eten, mijn koffie drinken... en toch blij zijn dat de moeder van Jenthe op me gaat passen.

'Nou schiet op, Thurston! Ik moet de bus halen.'

Mijn moeder heeft geen rijbewijs.

Dan sta je voor de spiegel, kijkend naar je zwarte glimmende haren, waarbij ik vind dat daar geen gel in hoeft. Snel je tanden poetsen, om vervolgens tijdens het uitspugen je moeder beneden weer te horen.

Gewoon een schande dat het nog zo vroeg is.

We beginnen te fietsen.

In de Parklaan is het stil en branden de oude lantaarns. Een van de huizen bekijk ik na. Op het kerkplein krijg ik de rillingen bij een reclamezuil. Hier nemen we ook meteen afscheid. Mijn moeder zal doorrijden naar de halte van de Interliner aan de snelweg. Ik rij vervolgens mijn weg richting de woonwijk van Jenthe.

De schotelvormige lantaarns staan ook gewoon nog aan.

Gewoon nogmaals een schande dat het zo vroeg is.

Bij Jenthe's huis ga ik via de achterpoort. Ik heb volgens mij,

op belletje lel na, al jaren niet meer op de deurbel van dit huis gedrukt.

In de achtertuin trekt haar zus Lavendel zojuist haar fiets uit de schuur.

'Oh, hallo...'

'Hoi Lavendel...'

Voor de rest besta ik niet voor haar. Net zoals ik vaker niet voor haar besta.

Ze haat toch iedereen.

Ze loopt met haar fiets aan haar hand dwars langs me heen en eenmaal uit de poort neemt ze plaats op de zadel.

Lavendel is de veertienjarige zus van Jenthe. Ze lacht nooit en loopt altijd te schelden. Ze zit hier in Hippolytushoef op de middelbare school en heeft sindsdien altijd problemen met jongens.

Voordat ik via de achterdeur naar binnenloop zie ik door het grote raam al hoe haar moeder aan de tafel de krant leest en hoe Jenthe achter de televisie zit.

Zij mag 's ochtends wel televisie kijken...

En ik niet.

In de bijkeuken ruikt het naar de kattenbak en kattenvoer.

Ook Jenthe heeft een poes, dus een vrouwtjeskat net zoals Sprotje.

In de keuken ruikt het naar koffie en in de kamer groeten we elkaar. Al zeggen we niet zoveel. Dat ik hier binnen kom lopen is inmiddels al heel normaal geworden en het is nog ochtend. De televisie staat dit keer op Cartoon Network. Blijkbaar was er niks op de zenders als MTV, TMF of The Box noch op Fox Kids. Of Jenthe moet straks weer naar de afstandsbediening grijpen.

Ze is net zoals altijd niet omgekleed en zit in haar boxer op de bank; haar slaapshirt over haar knieën getrokken en speelt vaak

met haar lange zwarte haren door deze om haar vingers heen te weven. Op dit soort momenten zijn haar bruine ogen een stuk donkerder en is haar getinte gezicht een stuk bleker. Het zou wel met het vroege opstaan te maken hebben, maar ik kan het ook mis hebben. Voor haar neus op de salontafel staat een bord met kruimels en enkele brokjes vruchtenhagel.

Ik kan me niet voorstellen dat ze blij is dat dit nog maar de derde dag na de kerstvakantie is. Hoe kan je school nou leuk vinden?

Cartoon Network zit net op een reclameblok. Kenmerkend is altijd die zware grimmige sarcastische stem die met veel drukte en lawaai de aankondigingen maakt. Ditmaal de goede voornemens met een stuk of wat bloopers van Tom & Jerry. Iets met B.B.U. Brein (Dexters Laboratory) Bravoure (Johnny Bravo en Uiers (Cow & Chicken). Dan het schema. Looney Tunes begint zo. Vervolgens komen er reclames over Warner Brothers Movie World, waterpistolen en vele andere zaken waar mijn ouders geen cent in willen steken.

'Hoe was het gisteren in Den Helder?' vraagt Jenthes moeder.
'Ja leuk!'

'Wat heb je allemaal gedaan daar?'

'Kleren gekocht.'

'Je hebt je ouwe shit nog aan.' zegt Jenthe.

Ze zet hem over op The Box.

'Hey, ik wou net Looney Tunes kijken.'

'Dan neem je je eigen tv maar mee.'

Normaal is Jenthe wel wat aardiger. Maar het is ochtend...

School

De school van Jenthe is voor haar op loopafstand in dezelfde wijk. Onze wegen scheiden eigenlijk al als we bij haar de deur uitstappen. Daarbij klettert ze haar skateboard op de stoep neer, stapt ze erop en neemt ze een aanloop.

Ik kan zelf niet skaten. Ik val dan geheid op mijn bek.

Daarnaast vind ik het wel jammer dat we niet samen naar school gaan. Ik denk hierbij aan fragmenten die ik uit programma's en films heb gezien hoe twee beste vrienden, of een jongen en een meisje, samen van huis naar school gaan. Soms zitten ze op dezelfde school of soms scheiden de wegen halverwege de route.

Nadat ze me heeft achtergelaten en ik haar nakijk hoe ze met haar skateboard de straat uit rolt, ben ik weer alleen.

Ik begin te fietsen. Inmiddels is het al licht, maar nog altijd erg koud.

Ik fiets langs de speeltuin, die ze hebben vol laten lopen met water. Dit omdat het een ijsbaan te laten worden als het weer onder het vriespunt is.

De bomen op het veld ernaast zijn nog altijd kaal, uit de schoorstenen van de daken komt wit rook, de kerk van Hippo piekt overal bovenuit.

Ik fiets de wijk uit en rij om het parkeerterrein heen waaraan de ABN Amro-bank, Snackbar Hip en de Slager Klaver gevestigd staan. Aan de hoofdstraat heb je de Super die al druk bestookt wordt met rammelende winkelwagentjes.

Via pleintje naast de visboer rij ik naar de straat waaraan mijn school gevestigd staat.

Hiervoor moet je ook nog een hele lange oprit op.

De vraag is elke dag: moet ik mijn schild opzetten, of zal ik nu ineens als een goede vriend de hemel ingeprezen worden?

Bij sommige klas en schoolgenoten geldt die vraag wel, terwijl ene Frank en Daan degene zijn waarbij ik daar absoluut niet op kan rekenen.

'In de naam van de vader, de zoon, en de heilige geest, amen!' Het gebed in de klas vormt een soort koor, die onder de leiding van Juffrouw Sabine opgevolgd moet worden. Je handen vouw je in elkaar en je doet er maar aan mee.

'In de naam van de vader, de zoon, en de heilige geest, amen!' Het gebed is afgelopen. Ohja, ik was vergeten dat het woensdag was. Dan zijn we om half 1 al klaar. Een wonder dat ik mijn gymspullen niet ben vergeten.

Onze lessenverdeling ziet er zo uit:

Op maandag en dinsdag zitten we bij Juf Tina in een lokaal dat aan de leshal grenst. Deze is dan te bereiken met zo'n kunststof schuifdeur. Op woensdag, donderdag en vrijdag zitten we met een kleine selectie van mijn huidige groep bij juf Sabine, samen met groep 3. Ik zit zelf in groep 4.

Juf Sabine is de jongste juf die er is. Ze is 24 jaar.

We leren aardrijkskunde en moeten krulschrijven tijdens dictee. Dit geldt inmiddels niet meer voor mij, want ik ben de enige in de klas die andere werkopdrachten krijgt.

Waar de hele klas in normale schoolboeken werkt, heb ik een map met opdrachten die wat makkelijker zijn.

Maar of ik dat nou wil?

Het gevoel dat dit ook niet klopt of hoort... of zelfs dat er ooit in de geschiedenis van deze school iemand anders was die hetzelfde heeft gehad als ik, blijven bij mij op de bodem spelen.

Volgens zowel Juf Sabine als Juf Tina zou ik op een keer nog wel het normale werk terugkrijgen, maar sinds het begin van dit schooljaar wacht ik daar nog steeds op.

Ergens wetend dat die dag er nog lang niet gaat komen.

Voor gymnastiek lopen we twee aan twee naar een hele andere kant van het dorp.

Ik loop met niemand. Vandaag niet. De andere keer weer wel; op het moment als iemand in jouw klas er toch nog voor kiest om een vriend van jou te zijn.

Maar ik loop achteraan.

En ergens vind ik dit helemaal niet zo erg. Het geeft wel rust eigenlijk en ik mag lekker in mijn eigen hoofd bezig zijn.

We lopen door verschillende straten naar de sporthal.

Op het laatst moeten we daarvoor de route lopen die de twee uitgangen van het dorp verbindt. Dan moeten we door een doorgang, in de richting van de voetbalvelden.

Bijna de helft van de jongens van de klas speelt hier elke zaterdag. Zonder dat ze uitslapen en soms vraag ik me ook af of ze dat vrijwillig doen.

We lopen over de grindpaden langs de zijlijnen. Daar bij het betonnen sportpleintje bevindt zich de ingang van deze sporthal en is de geur van zweet, rubber en leer weer als vertrouwd.

In de kleedkamer merk ik dat ik voornamelijk optrek met leerlingen van groep drie.

Leerlingen als Wessel en Jens bijvoorbeeld. Of ene Wout en Bauke. De meisjes lijken altijd een beetje als minder gezien te worden.

Maar tot zover lijkt er niks te gebeuren. Meestal zijn de kleedkamers de gevarenezones voor pesterijen.

Maar nee... Nu niet.

Nu dit weer de eerste dag na een vakantie is, merk ik dat ik ene Cees wel begin te missen. Uiteindelijk was hij volgens mij ook van dezelfde wereld als ik. Maar hij is ergens anders...

Nogmaals.

Nadat we onszelf hebben omgekleed en we in onze blote knieën en op onze sportschoenen in een kudde naar de gymzaal slenteren is het tijd om warm te lopen. Het is bijna als huppelen. We volgen de maat van Juf Sabine.

Ze zingt daarbij: 'La la laa! Kermela kermela! La La Laa! Kermela sta!'

En dan staan we stil.

Het jaar 1999 beginnen we vervolgens met een spelletje trefbal. Een zachte gele pluche bal wordt daarbij in het midden gegooid.

Juf Sabine blaast op een fluitje.

Tante Riet

Ook dit jaar zal ik gaan wennen aan hoe de dagen van de weken voort zullen lopen.

Na op woensdag gymnastiek gehad te hebben en teruggelopen te hebben naar school, is het tijd om op de fiets naar het huis van Jenthe te gaan. Meestal zijn we zo rond dezelfde tijd gearriveerd en zitten we televisie te kijken tot het moment dat mijn moeder me op komt halen.

Cartoon Network, de muziekzenders, Fox Kids... Soms hebben we er wel eens een woordenwisseling over.

De andere keer zoeken we het buiten op en sleept Jenthe haar skateboard mee.

Skateboarden. Jenthe doet veel jongensdingen en kleedt zich ook vaak als een jongen.

In het laagseizoen loopt Jenthe altijd rond in baggy kleren en hoodies met schreeuwerige kleuren die vaak verwijzen naar recente Nu-metal bands, rapmuziek of anderzijds Urban-dinges.

Nu het januari is en het jaar nog zijn moeizame opstart moet maken, hangen we een beetje buiten zonder veel woorden te bezigen en aangezien de middagen met zon op dit moment nog maar op één hand te tellen zijn, zijn we eigenlijk wel weer blij als we binnen voor de televisie kunnen hangen. Maar tegen die tijd is mijn moeder al gearriveerd en moet ik mee naar huis.

Dan is mijn vader ook gearriveerd en is het tijd om te eten, Sprotje te plagen en om 's avonds, als mijn ouders het Journaal, Network en die dingen kijken, de koptelefoon weer op mijn hoofd te zetten.

Op school hebben we op donderdag de hele dag les in het lokaal van Sabine en komen 's middags verschillende moeders op school om ons bij te staan met het knutseluur.

Ik haat knutselen. Zeker omdat het soms lijkt dat alles gedaan moet worden zoals die moeders het willen.

En tot zover lijkt de kust nog altijd veilig te zijn. Frank en Daan en de hele kliek: Ramon, Dirk, Ingmar en John, hebben nu denk ik wel andere dingen aan hun hoofd.

Op vrijdag lijkt Jenthe niet meer in mijn programma voor te komen, want dan zit ik zowel in de middagpauze als na schooltijd bij mijn opa en oma.

De schooldag op vrijdag eindigt in de leshal, waar we weer met zijn allen moeten gaan bidden, hele preken over het katholieke geloof van Directeur Hengelaar weer moeten aanhoren, om vervolgens op het laatst in een koor liederen te gaan zingen.

Enkele vrijwilligers onder de leerlingen gaan dan op het podium staan en houden daarbij de grote vellen met liedteksten in de lucht.

Vervolgens is het weekend en lopen we het schoolgebouw uit.

Op het schoolplein staat mijn opa te wachten.

Ik pak dan mijn fiets uit het fietsenrek en zo fietsen we gezamenlijk naar zijn huis aan het rand van het dorp.

Ik moet nog altijd denken aan ene Cees. Hij was bijna als een soort dubbelganger. Ook hij werd elke vrijdag door zijn opa van school opgehaald en ook zijn opa en oma wonen in dezelfde straat. Maar hij vermeed me. Hij vond dat ik hem altijd met alles na-aapte.

Bij opa en oma thuis ga ik meteen naar de woonkamer om de televisie aan te zetten. Hier mag ik langer naar Cartoon Network of andere programma's kijken dan thuis.

Omdat het nu weer zo'n typische grijze koude dag is en de speeltuin nog altijd onder water staat, besluit ik ook om vandaag het voor mezelf te houden.

Jenthe en ik zoeken elkaar in het weekend nog wel op.

Ik heb nooit moeite met weer of temperaturen, maar ik merk wel dat ik tijdens dit soort momenten het moet hebben van de gezelligheid binnen... en dat ik vandaag gewoon even geconcentreerd Cartoon Network wil kijken zonder dat Jenthe naar de afstandsbediening grijpt.

Cartoon Network lijkt volgende maand een programma rijker te zijn. The Powerpuff Girls. Constant wordt er aangekondigd dat er prijzen te winnen vallen na de eerste aflevering. Het wordt op een zodanige manier gebracht dat ik er bijna in ga geloven dat die prijzen via het televisiescherm je woonkamer binnenrollen.

Ik ben benieuwd. Ik ga op de dag dat de eerste afleveringen beginnen er eens goed voor zitten.

Mijn opa en oma kijken televisie in de keuken. Ze leven voornamelijk in de keuken, net zoals best wel veel burens van hen ook voornamelijk in de keuken leven.

Soms ga ik op de vrijdagmiddag, zoals deze, nog wel eens met mijn opa en oma mee naar een kennis elders in het dorp. Tante Riet; een vrouw die in 1914 geboren is; dat is dus het jaar dat de Eerste Wereldoorlog begon.

Dan lopen we over een brede grindpad langs de grote schuur van de fietsenmaker. Aan de overkant van de schuur is de achterdeur naar zowel zijn huis als de fietsenwinkel zelf.

We moeten een stukje door de Parklaan lopen. Hier werp ik een blik op het huis waar Simon Barendrecht gewoond heeft. We passeren de huisartsenpost en belandden we in een hofje waar oude lantaarnarmaturen aan de muren hangen.

We lopen via de achterdeur naar binnen.

Ik merk dat ik het heel knus vind in woningen van oudere mensen. De eikenhouten kleuren, zo'n tikkende oude klok, de ouderwetse lampen en de gaskachels. Mijn ouders weigeren om ouderwets spul in huis te halen. Dat maakt mijn huis te

licht; met witte muren, saaie moderne lampen en meubels en zo'n smakeloze centrale verwarming.

Maarja, bij Jenthe is dat ook niet veel anders.

Ik vermaak me wel als we bij Riet zitten en ik naar de gesprekken luister.

Tante Riet kan voornamelijk klagen over hoe het allemaal in deze tijd is. Hoe brutaal iedereen is. Al die slechte dingen die er vroeger niet waren. Al die grove woorden, gevloek, gescheld, geweld en bloot op de televisie en in de muziek van tegenwoordig. En al die problemen in de straten; voornamelijk in de grote stad. En hoe de jeugd nu is.

Ergens gniffel ik wel bij het idee om Jenthe eens een keertje mee te nemen naar Tante Riet.

Maar ik zit hier wel graag. Zeker als het buiten donker wordt en er enkele van die gezellige schemerlampen aanmoeten.

Ik drink zoetjes mijn koffie, luister naar de vijf slagen van de wandklok en probeer er soms tussen te komen.

Ik lijk daarin te slagen als ik het over Simon Barendrecht heb.

Los van het feit dat Tante Riet dan over de verschrikkelikheden van tegenwoordig begint, lijk ik weer een moment te hebben gevonden om erover te luchten.

Die avond lopen we dan in het donker terug naar het huis van opa en oma. Wetend dat ik straks weer lekker Cartoon Network zou gaan kijken en mijn opa patat voor me gaat bakken.

Om zeven uur word ik naar huis gebracht en fietst opa met me mee. In de herfst en de winter lijkt zeven uur 's avonds aan te voelen alsof het bijna middernacht is.

Weekend

In het weekend ben ik vaak eerder wakker dan mijn ouders. Negen uur is laat genoeg, want dan is het buiten immers al licht.

In dit geval kleeft ik me om, ga naar beneden en zet alvast koffie, geef Sprotje te eten en smeer enkele boterhammen met pindakaas.

In de woonkamer trek ik de gordijnen open. Het is een grijze dag.

Vervolgens ga ik ervan uit dat mijn ouders de dingen van beneden nog wel kunnen horen. In dit geval: als ik de stereotoren aanzet en de cd van Mothers Milk van The Red Hot Chili Peppers in de lade leg.

Ik ga op een luie draaistoel zitten en druk op de play-knop van de afstandsbediening.

Eerst dat knetterende vastlopende scherpe getokkel op de elektrische gitaar, vervolgens de overgang naar een aangenaam lomp hardrock-orkest. Er wordt gebeukt, gejamt, ongetwijfeld ook gesprongen en geheadbangt en vervolgens zingt, of nouja... rapt Anthony Kiedis erdoorheen.

Vervolgens zingen de vier bandleden het refrein in koor.

Good time boys

Make

Me Feel Good

Give

Me Good Times

Yeah Yeah Yea-eah

Maar nee. Mijn ouders zijn niet onder de indruk en blijven nog gewoon in bed liggen.

Bijna elke zaterdag gaan we naar Schagen. Natuurlijk omdat

daar meer winkels zijn dan in Hippolytushoef.

Den Helder heeft dat ook, maar om heel eerlijk te zijn vind ik de zojuist genoemde steden maar saai.

Ik wacht op de momenten dat we het verder dan deze regio gaan zoeken.

Alles is beter dan thuis zitten, maar we gaan weer die korte Afsluitdijk over, weer over die blauwe brug, weer die weg in de buurt van Breezand en Anna Paulowna, weer die kringelweg naar Oudesluis, de eenbanige spoorlijn, de hoogspanningsmasten.

In Schagen parkeren we de auto altijd op dezelfde parkeerplaats en lopen we naar het winkelcentrum.

Een deel daarvan is een overdekt centrum dat de Makado heet. Ik kijk weer eens graag in de cd-bakken bij Diskoland en bij Musicstore, maar het lijkt erop dat mijn keuzes even niet gelden.

We lunchen bij de Hema, lopen langs de kerk en gaan vervolgens door de winkelstraat naar boekhandel Plukker.

Hier blijf ik voornamelijk hangen bij de boeken die voor mijn leeftijd bestemd zijn. Als ik nou ook zoveel geld zou hebben om de hele Kippenvel-collectie compleet te maken.

En eens zelf boeken van Paul van Loon te hebben.

Maar helaas. Niet vandaag.

Mijn ouders willen me niet al te veel verwennen.

Jenthe heeft daar ook wel eens last van.

En eenmaal thuis is het wel weer even tijd om bij haar langs te gaan.

En ergens maakt het me ook alleen maar blijer nu ik op de fiets naar haar toe ga, gezien het dit keer niet vanwege het oppassen is.

Het is namelijk weekend, we hebben alle tijd. Morgen hebben

we ook nog tijd, en daarna komt dat school-gedoe tussen onze vriendschap in.

Zo nu en dan lijkt de zon toch ook een beetje door te breken. Elke keer als ik naar Jenthe fiets, kom ik toch weer voorbij die plekken waar onheil loert.

Met name die zuil met dat vermissingsbericht.

En dat huis waar hij had moeten wonen, en waar ik van Jenthe heb gehoord dat die mensen raar waren.

Een hele vreemde combinatie.

Dat het weekend is merk je wel als ik bij haar naar binnenloop.

Haar zus is natuurlijk bij haar zoveelste vriend.

We schreeuwen naar elkaar, gieren naar elkaar, springen op de bank en vervolgens valt er een glas uiteen op de grond.

'Jenthe!' blaft haar moeder.

'Ja, hou je benen nou maar even omhoog.' zucht haar moeder.

Jenthe heeft niks om haar voeten.

De stofzuiger loeit vervolgens door de videoclips van The Box heen. Ik probeer even te ontcijferen welke videoclip dit is.

Along Comes Mary van The Bloodhound Gang.

Ik kan wel Engels lezen, maar de betekenissen kan ik niet zo één twee drie verklaren.

Maar we staan vervolgens op om over de bank heen te lopen en op de veilige plek af te stappen. Nog voordat haar moeder kan reageren sprinten we via de trap naar haar slaapkamer.

Haar slaapkamer is eigenlijk wel zo'n kamer die iedere acht a negen bijna tienjarige heeft. Al delen we vrijwel dezelfde interesses en hobby's. Ik weet dat Jenthe in vele lades tekeningen en schilderwerken bewaard heeft.

Qua muziek weten we wel in elkaar te vinden, al vergelijken we elkaar daar wel vaak in.

Zo van: Ik ben meer van The Red Hot Chili Peppers en Jenthe

is meer van The Pixies. Ik ben meer van de eerste twee albums van Blur terwijl Jenthe het liever heeft van dat recente album waar dat Whoohoo-nummer opstaat.

Ik luister wat meer de Engelse muziek, terwijl Jenthe toch wel vaak bij Amerika terecht komt.

Ik vind het vaak luchtig als we elkaars smaken concurreren.

We hebben het echt aan onze ouders te danken dat deze muziek in de handgreep ligt.

Maar er bevinden zich nog veel gaten in de cd-collecties en we zijn het er allebei over eens dat zowel Jenthes moeder als mijn ouders heel dwars kunnen zijn.

Om de collecties niet op te kunnen vullen tot we alle albums hebben.

Jenthe heeft slechts een plankje aan cd's die ze heeft meegepikt uit de woonkamer. Bossanova van The Pixies is één van haar favorieten. Ze heeft er daarnaast nog een stuk of zeven; waaronder die ene van Nirvana. Met dat babypiemeltje weet je wel? Nirvana vinden we echter allebei even leuk.

Verder de eerste twee albums van Björk en wat dingen die ze van haar eigen zakgeld heeft gekocht. Dit is dan voornamelijk metal en hiphop. Jenthe lijkt voornamelijk een voorliefde te hebben voor muziek waarin metal en hiphop gecombineerd worden.

Het zijn dingen waarin heel veel het woord “fuck” geroepen wordt.

Aan haar muren hangen muziekposters. Ik zou zoiets ook een keer moeten doen. Waarom ze haar tekeningen en schilderwerk niet aan de muur hangt blijf ik raar vinden. Zou ze zich ervoor schamen?

'Ik vind er maar geen reet aan, die kutkou...' mompelt Jenthe als we eenmaal door de buurt lopen. Tussen de duim en vingers

van haar rechterhand bungelt haar skateboard.
De zon lijkt het toch niet van de bewolking te winnen.
In de straten is het stil. Iedereen zit natuurlijk lekker warm
binnen achter de televisie... Of wat ze allemaal ook doen.
Aan de speeltuin hebben we ook nog steeds niks. Het
rimpelende water dat toch geen ijs zal gaan worden geeft deze
speeltuin iets sombers.
We lopen haar school tegemoet, dat er stil bijligt.
We lopen het plein op. Geen enkel teken van leven. Iedereen
viert natuurlijk weekend.
'Had je nog wat van je vader gehoord?... Na dat kerstkaartje
bedoel ik?' begin ik.
'Nee...'
Het is eventjes stil en Jenthe begint te schokken.
Haar gezicht verkrimpt, ze stokt en de tranen worden
duidelijker zichtbaar.
Eenmaal op het bankje merk ik wel even dat we samen zijn.
Ze breekt los, het gekerm zorgt ervoor dat ik haar nog de hele
middag wil blijven vasthouden.
Ook al schaam ik me er ergens voor.

Ja, dat maakt het ernaar dat je toch samen streeft naar betere
momenten, dat we toch aan een stuk vrolijk kunnen zijn.
Dat is in die tijd dat haar vader er niet meer was ook best vaak
genoeg gebeurd hoor.
Alleen nu is er weer zo'n moment.
We zitten nog op het bankje terwijl het donker wordt en de
straatlantaarns opgloeien.
Ook al bevinden we ons midden in de woonwijk; ik heb bij dit
soort momenten altijd het gevoel dat niemand weet dat we hier
zijn.
Uiteindelijk zijn we bij de conclusie gekomen dat er voor

Jenthe waarschijnlijk ook geen nieuwe vader in de plaats komt.
Dat lijkt ze al die tijden te roepen ook.

Maar nu lijkt het tijd te zijn om de spanningen op te laten spelen door het nog een keer over Simon Barendrecht te hebben.

Voor de zoveelste keer wil ik dat verhaal van haar horen over dat bezoek. Simons ouders en zijn jongere zusje Simone.
En natuurlijk degene die erbij aanwezig waren.

Cees natuurlijk; en ene Ben en die ene Afrikaanse jongen Ezana.

Ezana zit trouwens ook niet meer op school.

Ezana heeft zo'n tik dat als hij in razernij ontpopt; simpelweg omdat hij om zijn huidskleur is belaagd, op zijn vinger gaat knagen.

Jenthe doet nog een keertje na hoe Simons vader Ezana op die manier na-aapte. Het voelt nog altijd even ongemakkelijk.

En ik voel me bekeken hier op deze donkere plek.

Ik werp een blik op een plaatselijke huizenblok en de schijnende lantaarns. Achter de ramen de flikkerende televisieschermen.

En dan is het tijd om weer eens spontaan een arm om Jenthe's nek heen te slaan. Ze maakt er zo'n liefkozend geluidje bij en slaat vervolgens de hare om mijn nek.

'Ik voel me veilig bij jou.' zeg ik.

'Aaah schattig.'

'Als we nou gewoon samen op een eiland zouden leven. Zonder al die mensen om ons heen. Die pestkoppen, die rotleraren.'

Ze grinnikt even en ik wacht op een antwoord die niet lijkt te komen.

'Gewoon erop los beuken Thurston. Gewoon zorgen dat ze bij je wegblijven...'

'Ja, maar jij bent veel sterker.'

'Ja... Das waar...' zucht ze. 'Maar jij bent “anders” sterk. Kom, we gaan.'

We zijn terug in haar woonkamer en haar moeder stelt voor om Chinees te halen.

Wij hangen voor de tv en ik vind het nu wel prima dat ze de muziekzenders aan laat staan. Het is als een troost voor zojuist. Ik offer me wel op.

Clips die voorbijkomen. Flitsend, schetterend, soms bizar. Als ik haar vergelijk met Aaliyah voelt ze zich beledigd.

Maar ze heeft echt wel trekjes van Aaliyah; zeker als je het over haar gezichtstrekken en kledingkeuze heeft. Ze draagt nu in ieder geval wel bijna zo'n zelfde trainingsbroek.

Tijdens de reclameblok voel ik me ongemakkelijk bij zo'n spotje dat plaatsvind in een vertrekhal van een luchthaven en de passanten één voor één vuur beginnen te spuwen.

Uiteindelijk lijkt dit gerelateerd te zijn aan de game Spyro. Op het laatst dat doodenge blikkerige stemmetje dat op het laatst “Playstation” zegt, met het logootje erbij.

Vervolgens drukt Jenthe een opnamereeks van South Park in de videorecorder. Hier is ze helemaal gek van. Voor mij zijn het teveel afleveringen om bij te houden.

Ze aait haar kat die op haar schoot ligt en even later komt haar moeder terug van de afhaalchinese.

Die avond fiets ik terug naar huis. Ik kan het op het kerkplein niet laten om stil te staan bij de reclamezuil. Ergens voel ik me ook wel veilig omdat het café aan de andere kant van de kerk zijn zaterdagse reuring laat horen.

Ik kijk nog een keer in het gezicht van deze Simon Barendrecht. Voor mij is het nogmaals slechts een vage herinnering. Maar waar hij mag zijn, mag Joost weten.

Ik vraag me eigenlijk af waarom Jenthe en ik ons zojuist op het bankje niet hebben verdiept in het eventuele verdriet en gemis van zijn ouders en zusje. Over dat het nog wel allemaal wel erger kan dan wat er allemaal in mijn hoofd zit gesproken. Ik fiets door. Langs de gesloten bibliotheek de Parklaan in. De oude straatlantaarns geven toch nog wel een beetje sfeer. Ik vertraag mijn pas om nog eens goed naar dat grote huis van die familie te kijken, maar de gordijnen zijn al dicht.

Februari

